

"Și-au bătut joc de mesagerii lui Dumnezeu"

Luni, 28 mai 2007

Gili Cârstea

Cartea Cronicilor raportează fără excese de emoționalism epopeea tristă a lui Israel, de când au dorit un împărat și până la captivitatea babiloniană. Ea se încheie cu domnia lui Zedechia, un rege la fel de problematic precum primul împărat al lui Israel, Saul. Și cronicarul notează o realitate crudă, pe care poporul lui Dumnezeu nici până în ziua de astăzi nu este dispus să o abordeze cu franchețe și fără prejudecăți:

“Domnul, Dumnezeul părinților lor, a dat din vreme mesagerilor Săi însărcinarea să-i înștiințeze, căci voia să cruțe pe poporul Său și locașul Său. Dar ei și-au bătut joc de mesagerii lui Dumnezeu, l-au nesocotit cuvintele, și au râs de proorocii Lui, până când mânia Domnului împotriva poporului Său a ajuns fără leac” (2 Cron 36:15-16).

Faptul că ne aflăm aici la această oră târzie a istoriei este cea mai serioasă dovadă că durerea lui Dumnezeu exprimată în acest pasaj nu a fost satisfăcător rezolvată. Dumnezeu ne-a trimis și nouă mesageri cu o solie de har vindecător, deoarece nu dorea să prelungească agonia acestei planete la nesfârșit. Dar noi ne-am purtat, și continuăm să ne purtăm, la fel ca Zedechia cel de tristă amintire, și care nu a făcut decât să meargă pe căile părinților lui în lepădarea soluțiilor lui Dumnezeu.

Mesagerii trimiși bisericii rămășiței s-au bucurat de “acreditare divină” confirmată de un profet onorat în acest popor, lucru de care alte generații nu prea au avut parte. Când au apărut în mijlocul națiunii lor, Ilie, Isaia, Ieremia, Amos, Mica, nu s-au bucurat de sprijinul unei voci autorizate, cu greutate în popor, care să confirme autenticitatea mesajului lor. Era cuvântul lor împotriva casei regale, a clasei preoțești și a întregului popor. În aceste condiții era aproape imposibil să fie crezuți, mai ales că mesajul lor era de obicei destul de critic la adresa stării națiunii. Dar cum altfel putea Dumnezeu să-i trezească din adormirea spirituală în care îi legănau stăpânitorii acestui veac? De aceea mesagerii trebuiau să aibă caractere puternice, un limbaj dur și poziții categorice, dacă doreau să dărâme barierele Satanei, astfel ca poporul lui Dumnezeu și locașul Lui să fie salvate.

Dar noi ne-am dovedit mai răi decât toți împărații lui Israel. Mesagerii trimiși nouă au avut acreditări confirmate de Spiritul Profeției, reprezentat de Ellen White, cea mai înaltă autoritate în acel timp, o voce pe care nimeni nu îndrăznește să o conteste. Pentru Waggoner

și Jones trebuia să fie infinit mai ușor decât pentru Ilie, Ieremia sau Isaia, deoarece Dumnezeu a vorbit fără ambiguități despre ei, ca noi să nu facem cumva greșeala să repetăm istoria. În ciuda acestor excepționale măsuri de siguranță, noi ne-am bătut joc de mesagerii lui Dumnezeu, l-am nesocotit cuvintele și am râs de profetul care ne spunea că Domnul ne-a trimis prin frații Waggoner și Jones “o foarte prețioasă solie” ce trebuia să devină Ploaia Târzie și Marea Strigare. Ascultați ce se întâmpla la Minneapolis în 1888, situație care nu a fost reparată nici până astăzi:

„Dumnezeu a dat hrană pentru popor la vreme potrivită, dar ei au refuzat-o deoarece nu venea pe calea și în felul în care doreau ei. Frații Jones și Waggoner au prezentat poporului lumină prețioasă, dar prejudecățile și necredința, gelozia și bănuiala rea au blocat ușa inimilor lor, ca nimic să nu poată intra de la acești frați...Tot așa a fost în trădarea, procesul și răstignirea lui Isus, toate acestea au trecut prin fața mea punct cu punct; spiritul satanic a luat controlul și a influențat cu putere inimile omenești, care s-au deschis îndoielilor, urii și mâniei. Toate acestea predominau la acea sesiune... Am fost dusă în casele unde erau cazați frații noștri, unde am văzut multă discuție și sentimente excitate, remarci aspre și ascuțite. Slujitorii pe care i-a trimis Domnul erau caricaturizați, ridiculizați și așezați într-o lumină batjocoritoare. Comentariile... au trecut apoi la mine, iar lucrarea pe care Dumnezeu mi-a dat să o fac era tratată oricum, numai măgulitor nu. Numele lui Willie White era tratat cu ușurință, ridiculizat și acuzat; la fel și numele fraților Waggoner și Jones...Voci pe care am fost surprinsă să le aud, se uneau în rebeliune... voci aspre, hotărâte să denunțe (pe sora White). Dintre toți cei care se exprimau cu atâta cruzime, nici unul nu a venit la mine să întrebe dacă aceste afirmații și presupuneri erau adevărate... După ce am auzit aceste lucruri, inima mea a fost zdrobită. Niciodată nu mi-am imaginat ce încredere putem avea în cei care pretind că sunt prieteni, atunci când spiritul lui Satana găsește intrare la inima lor. M-am gândit la criza viitoare, și simțăminte pe care nu le pot exprima în cuvinte m-au înfrânt...”Fratele va da la moarte pe fratele său” (Letter 14, 1889).

De atunci rebeliunea a continuat, și nu s-a făcut niciun efort de a aduce biserica la masa împăcării cu Duhul lui Dumnezeu insultat atunci. Sperăm ca timpul să șteargă gestul nostru nebunesc de atunci, și avem impresia că dacă nu mai vorbim despre acel episod neplăcut, situația se va rezolva de la sine.

Poate ar fi timpul să înțelegem că această inexplicabilă încăpățănare de a nega istoria s-ar putea să ne ducă tot acolo unde i-a dus pe ei. Adică să ne batem joc de mesagerii Domnului până când mânia lui Dumnezeu să devină și în cazul nostru „fără leac.” Adică Domnul să fie obligat să spună și acum: „Efraim s-a lipit de idoli; lăsați-l în pace” (Osea 4:17).